

MIN MENING

Jeg var med til Dan Turells bisættelse. Ja, du husker nok den legendariske forfatter med de sorte negle og med en svaghed for Anders And og amerikanske krimier.

Han døde i en alder af kun 47 år i 1993, og en råkold oktoberdag var der indbudt til bisættelsesfest for digteren på Arbejdermuseet i København.

Jeg kom tilfældigvis forbi.

Undrede mig over det store opløb af mennesker - og gik ind. Jeg havde tit tænkt på at se museet - og nu var man da i det mindste ikke alene.

Jeg fulgte strømmen ind - uden at ane uråd. Ingen sagde noget - men det var der vel intet unaturligt i.

Pludselig stod jeg i museets store sal og fik anvist en plads. Alleryderst, allerbagest. Men det fortsatte med at vælte ind med mennesker.

Så så jeg kisten.

Kald mig naiv. Kald mig blind.

Med et gik det op for mig, hvad jeg var hvirvlet ind i.

En vis blaserthed affødte en hurtig tanke om at snige sig ud igen. Det var jo trods alt ikke bisættelsen af et menneske, jeg kendte.

Og dog.

Godt nok har jeg kun siddet klemt sammen med digteren på bagsædet af en sort, hostende Lada i Horsens -

**Henrik
Sejerkilde
Journalist**

på vej fra et foredrag til den lokale radio, hvor han skulle udfrittes om, hvorfor han udvandrede fra premieren på »Mord i Mørket«, og hvorfor han ikke helt ville vedkende sig ejerskabet til et par Rugsted & Kreutzfeldt-sange. Væsentlige spørgsmål, væsentlige...

Men jeg syntes alligevel, jeg kendte ham. Hans bøger stod på hylden, artikler med ham blev gemt.

Han var en forfatter, der betød noget for mig. Jeg slugte hans essays. Jeg forsøgte mig med at lytte på Chuck Berry og Tom Waits, at læse Raymond Chandler og Damon Runyon. Men sprang stofferne og de sorte negle over.

Et idol var han.

Og nu sad jeg til hans bisættelse. Sørgeagtigt, men smukt. Finn Ziegler spillede violin, Grateful Dead lød ud i højtalerne »Black Muddy Water« - og da Onkel Dannys stemme masede ud af samme højtalere henimod slutningen af seancen »Går en sidste tur gennem byen«, blev alle øjne tunge af vand.

Jeg fik taget ordentlig afsked med en helt.

I en del år derefter gled forfatter-skabet bagest på hylden. Andre kom til. Nogle af de første, mest syrede skrifter blev i et anfald af »det-varden-ungdoms« melankoli - og akut pengetrang - omsat for en pæn sum hos antikvaren. Anskaffet for få kroner hos tilfældige marskandisere rundt omkring - og nu hundreder af kroner værd. Bare fordi manden var død, og tiden går...

Men en dag fik jeg øje på de resterende bøger. Essays-samlingerne, krimierne, digtene. Tog dem næsten jomfrueligt med en for en og begyndte at læse.

Pludselig var den der igen.

Det absolutte gehør for sprog, som man godt kan savne - på den måde var den gamle korrekturlæser dybt konservativ - den sikre pen, der kunne twistte en lille detalje, så man så den folde sig ud i al sin pragt. Og sansen for en god historie. For medmenneskelighed. På den måde virker Dan Turell pludselig lidt gammeldags. Ordentlige dyder midt i blød hat og baggårde. Og en tid, hvor terrorisme og computergejl ikke fandtes ... Fortiden genfundet.

Og i en af bøgerne faldt et udklip ud. Fra Ekstra Bladet, der skrev om digterens bisættelse. Beskrev den smukke seance. Et foto med kisten.